

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **J. M.**, zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2014, č. j. KUJI 44477/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 4. 2015, č. j. 10 A 41/2015 – 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 1. 2014, č. j. OVV/1752/2013 D-697/13. Správní orgán prvního stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Dopustila se ho tím, že dne 23. 9. 2013 v 10:25 hod. na pozemní komunikaci v obci Starý Pelhřimov při řízení motorového vozidla tovární značky Hyundai, reg. zn. X, překročila povolenou rychlost 50 km/h o 12 km/hod. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] V žalobě proti rozhodnutí žalovaného namítala žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu jeho doručení po uplynutí zákonné lhůty jednoho roku dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Obecný zmocněnec žalobkyně

totiž v řízení před správním orgánem prvního stupně požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu X. Žalovaný ale doručil napadené rozhodnutí na adresu zmocněnce žalobkyně uvedenou v centrální evidenci obyvatel, a proto nelze aplikovat ustanovení o doručení fikcí. Rozhodnutí bylo doručeno až v momentě nahlédnutí zástupce žalobkyně do spisu dne 26. 1. 2015. Odpovědnost za daný přestupek však zanikla již dne 24. 9. 2014.

[3] Krajský soud žalobu odmítl pro opožděnost. Poté, co napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobkyně doručeno na jím zvolenou e-mailovou adresu dne 30. 6. 2014, potvrdil přijetí bez zaručeného elektronického podpisu. Prokazatelně se tedy nepodařilo doručit na uvedenou elektronickou adresu, rozhodnutí bylo řádně žalobkyni doručeno na adresu zmocněncova trvalého pobytu dne 14. 7. 2014, tak jak vyžaduje § 19 odst. 8 věty druhé správního řádu. Žaloba byla podána dne 3. 3. 2015, lhůta pro její podání však žalobci marně uplynula dne 15. 9. 2014.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti usnesení krajského soudu se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brání kasační stížností, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zrušení usnesení krajského soudu spolu s vrácením věci k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelka považuje usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby za nezákonné. Podstatné pro posouzení včasnosti podání žaloby je určení data doručení žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelce. Zmocněnec stěžovatelky během řízení požádal správní orgány o doručování písemností na adresu X. Stěžovatelka má však za to, že žalovaný na tuto adresu rozhodnutí nevypravil, neboť mu na uvedenou adresu nebylo žádné doručeno, a ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že rozhodnutí vypravil na adresu X s vědomím rozdílu v diakritice v názvu domény této elektronické adresy. Přijetí písemnosti zmocněnec stěžovatelky tedy potvrdit nemohl, jestliže mu tato nebyla doručena na jeho adresu pro doručování. V takovém případě nelze dovozovat účinky doručení fikcí na adresu zmocněncova trvalého pobytu. Za okamžik doručení rozhodnutí je nutno považovat okamžik, kdy se zmocněnec stěžovatelky osobně dostavil ke správnímu orgánu za účelem nahlédnutí do spisu, tedy dne 26. 1. 2015. Žaloba podaná dne 3. 3. 2015 je včasná, neboť posledním dnem lhůty pro podání žaloby byl den 26. 3. 2015.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[6] Žalovaný odkazuje na své vyjádření k žalobě. Napadené usnesení krajského soudu považuje za správné a ztotožňuje se také s důvody, které soud k jeho vydání vedly. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, lze podat výlučně z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a stěžovatel je povinen v ní uvést důvody, pro něž se domnívá, že rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby je nezákonné, případně zmatečné či nepřezkoumatelné. V řízení o takové kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud přezkoumává pouze otázku, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí návrhu. Nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se věci samé (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98 , publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS, ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80).

[10] Krajský soud odmítl žalobu z důvodu opožděnosti. Dle stěžovatelky k opožděnému podání žaloby nedošlo, neboť žalovaný odeslal rozhodnutí na adresu trvalého pobytu jejího zmocněnce, aniž by tomu předcházela řádná pokus o vypravení dané písemnosti na jeho elektronickou adresu pro doručování. V důsledku toho měl podle stěžovatelky soud při stanovení počátku běhu lhůty k podání žaloby vycházet až z data uskutečněného nahlédnutí do spisu a nikoliv z data doručení rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce stěžovatelky.

[11] Nejvyšší správní soud došel k závěru, že žaloba byla opožděná, a její odmítnutí krajským soudem v souladu s právním řádem.

[12] Jako prioritní způsob doručování písemností uvádí § 19 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), doručování prostřednictvím datové schránky. Pokud má fyzická osoba zřízenou datovou schránku jsou správní orgány povinny doručovat písemnosti prostřednictvím ní. Jak uvádí stěžovatelka v kasační stížnosti, zmocněnec stěžovatelky v době probíhajícího řízení před správními orgány zřízenou datovou schránku neměl, ty proto neměly povinnost doručovat rozhodnutí tímto způsobem.

[13] Podle § 20 odst. 1 správního řádu platí: *„Fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání,”*

[14] Podle citovaného ustanovení se fyzické osobě písemnost doručuje, v případě, že nemá zřízenou datovou schránku, na adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu, a poté na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, popř. na adresu trvalého pobytu. Ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu pak stanoví, že se písemnost uloží, nebyl-li v případě doručování podle § 20 správního řádu adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle tohoto ustanovení.

[15] Mezi stěžovatelkou a žalovaným není sporu o tom, že zmocněnec žalobkyně požádal v průběhu správního řízení o doručování na e-mailovou adresu X a že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný po marných pokusech o doručování na adresu X (s vědomím rozdílu v diakritice) doručovali na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Jak vyplývá již z vyjádření žalovaného k žalobě, žalovaný takto postupoval, neboť je mu z úřední činnosti známo, že na zmocněncem uvedenou adresu nelze účinně doručovat z důvodu použití diakritiky.

[16] Soudu je známo, že na internetové doméně „eu“ je možné zřízet domény druhého řádu i s použitím diakritiky. Tato informace však není všeobecně známá a tím spíše nebyla známa v roce 2014, tedy v době řízení před správními orgány v posuzované věci. Postup žalovaného je proto pochopitelný, a to i s ohledem na skutečnost, že po odeslání rozhodnutí o odvolání na adresu X obdržel z této emailové adresy potvrzení o dojití zprávy (s „podpisem“: server pro

zastupování). Protože se však jednalo o potvrzení bez zaručeného elektronického podpisu, nemohl mít své rozhodnutí za doručené.

[17] Soud rovněž nepochybuje, že tento omyl byl vyvolán obecným zmocněncem stěžovatelky záměrně, neboť komplikace s doručováním ze strany správních orgánů na jím uvedenou adresu se opakují v celé řadě případů. Volba adresy, kombinující slova „o.“ (krátce) a „z.“ (dlouze) ani nemůže mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování zvolenému obecnému zmocněnci, z něž pak zastoupené osoby a jejich zástupci těží v řízeních ve správním soudnictví.

[18] Ze spisu jednoznačně vyplývá snaha žalovaného doručit napadené rozhodnutí zmocněnci stěžovatelky. Po neúspěšném pokusu o doručení na elektronickou adresu tak nakonec učinil prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a to nejen na adresu trvalého pobytu, kterou má zmocněnec stěžovatelky na ohlašovně (!), ale v souladu s právní úpravou také na adresu, kterou si zmocněnec nechal v centrální evidenci obyvatel uvést jako adresu pro doručování písemností. Ani zde nebyl při pokusu o doručení zastužen a uloženou zásilku si následně nevyzvedl. K doručení proto došlo fikcí dne 15. 7. 2014. Jestliže si osoba, která navíc opakovaně vystupuje ve správních i soudních řízeních jako obecný zmocněnec, zvolí v centrální evidenci obyvatelstva adresu pro doručování, nemůže následně namítat neúčinnost doručení na tuto adresu.

[19] Právní účinky doručení napadeného rozhodnutí tedy nastaly dne 15. 7. 2014. Žaloba byla podána 3. 3. 2015, tedy po marném uplynutí dvouměsíční lhůty stanovené v § 72 odst. 1 soudního řádu správního. Žaloba byla proto krajským soudem odmítnuta pro opožděnost zcela v souladu s právním řádem.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[21] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu